

[Finansministeren.]

skal svulme voldsomt op i det kommende år. Det er klart, at kreditpolitikken gør mere ondt, den rammer investeringer, den rammer aktivitet, den rammer initiativ. Skattepolitikken rammer selvfølgelig også meget i den henseende, men den har dog først og fremmest til formål at dæmpe forbrugsefterspørgslen.

Man kan naturligvis bedømme denne økonomiske politik ud fra forskellige vurderinger. Man kan nøjes med bare at raillere over regeringen — og det er noget, som jeg udmærket kender til — men man kan også lade være med at gøre det og gå ind i en saglig forhandling, hvis man anerkender, at det er nødvendigt, at vi fører en stram finanspolitik, så kan man gå ind i en saglig forhandling, og hvordan skal vi så føre den? Med udsigt til det resultat, at vi, hvis betalingsbalancens bedring fortsætter og vi får en god handelsbalance, kan nå frem til dæmpning af den stramme kreditpolitik, som vi har her i landet i øjeblikket. Og til en sådan forhandling erklærer jeg mig rede over for det høje finansudvalg og dette høje ting.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen):

Hr. Lysholt Hansen bebrejdede mig, at folketingets investeringsudvalg ikke havde holdt noget egentligt møde i lang tid. Jeg forstår godt, at spørgsmålet rejses, for det er naturligvis lidt ejendommeligt, at man har et fast udvalg i folketinget, som ikke bruges. Men jeg vil gerne minde om, at da udvalget blev nedsat i sin tid i 1965, var situationen den, at da havde man ikke de nuværende budgetoverslag, 4-årige budgetoverslag. Man havde derimod nogle planer for offentlige investeringer i kommende år. Disse planer blev udarbejdet i det daværende økonomiministerium, og derfor var det også naturligt, at det blev vedtaget, at dette investeringsudvalg skulle modtage oplysninger om de offentlige investeringer af økonomiministeren. Men senere er denne tilstand jo ændret. Nu er det sådan, og det har det været i denne regerings tid, at oplysninger om planlagte offentlige investeringer indgår i de 4-årige budgetoverslag, som udarbejdes i finansministeriet, og jeg er da sikker på, at disse budgetoverslag drøftes under finansudvalgets samråd med finansministeren, og jeg er sikker på, at finansudvalget har fået

de oplysninger, man måtte have begæret om disse ting. Jeg var, som hr. Lysholt Hansen nævnte, indkaldt til et samråd i investeringsudvalget i 1969. Ved det møde var imidlertid også finansministeren til stede, og rent faktisk var det helt naturligt ham, der besvarede de fleste af de spørgsmål, udvalget stillede, fordi de simpelt hen vedrørte de investeringer, der omtaltes i budgetoverslaget. Men jeg forstår som sagt godt, at spørgsmålet rejses, og jeg synes, at man må se at få en rimelig ordening af det. Det er, så vidt jeg kan se, det mest hensigtsmæssige, om man ændrer kommissoriet for udvalget på en sådan måde, at det bringes i overensstemmelse med den faktiske ressortfordeling mellem ministerierne.

Hr. Lysholt Hansen efterlyste den bebudede perspektivplanlægning og mente, at dette materiale, når det kom, passende kunne behandles i investeringsudvalget. Jeg vil gerne sige, at arbejdsministeren, som er formand for regeringens udvalg for perspektivplanlægningen, har bedt mig meddele, at man regner med, at en redegørelse vedrørende det spørgsmål vil være færdig i løbet af få måneder, sådan at der kan finde en drøftelse sted her i tinget i indeværende folketingsår, og personlig finder jeg det da naturligt, om en sådan drøftelse kom til at foregå i investeringsudvalget.

Hr. Lysholt Hansen var inde på udviklingen i den personlige opsparing og gik ud fra oplysninger, som finansministeren har givet finansudvalget om bevægelsen i pengeinstitutternes indlån. Det er sådan, at disse indlån i de senere måneder kun har ligget en 5-6 pct. højere, end de gjorde i fjor på samme tid, og i hvert fald for bankernes vedkommende svarer denne forøgelse knap nok til et års rentetilskrivning. Det blev imidlertid også fremhævet i svaret til finansudvalget, at man ikke kan drage sikre slutninger om udviklingen i den personlige opsparing ud fra, hvad der sker med indlånene i banker og sparekasser. Man kan jo tænke sig, at der trækkes penge ud til forbrug, men at det ikke behøver at føre til, at indlånene samlet går ned, for det kan være, at dette forbrug fører til, at de erhvervsdrivendes indlån til gengæld forøges. Det kan også tænkes, at der finder udtræk sted af indlån, uden at det har med et større forbrug at gøre, man kan f. eks. tænke sig, at indlånsmidler bru-